

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀσγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἐπηρσεις καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τομήνιος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικής δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικά 25. Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'—Τόμος 30ός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαΐου 1923

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουδοήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπίδου δρ. 58, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Ἐτος 45ον—Ἀριθ. 24

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ' (Συνέχεια)

Ἀποτελοῦσαν θέαμα πολὺ διασκεδαστικὸν γιὰ τὴ μικρὴ βασίλισσα, ποὺ δὲ χόρταινε νὰ τοὺς κοιτάξῃ.

Ὅσο ὁμως κι' ἂν διασκεδάζε, ἔνα αἰσθημα μοναξιάς τὴν κυρίεψε πολὺ γρήγορα κι' ἔπρεσε σὲ βαθεῖα μελαγχολία. Ὡ, τί θάδινε ἂν μπορούσε νὰ προβάλῃ τώρα μπροστὰ τῆς ἡ Μίλο!

Φανταζόταν τὴ χαριτωμένη τῆς φιλενάδα νὰ βγαίῃ μὲς ἀπ' ἕναν ὀμιλο, νὰ περῇ στὸ λαῖμο τῆς καὶ νὰ τῆς λέγῃ λογιὰ γλυκὰ, ποὺ μὲ τόση χαρὰ τ' ἀκούει κανεὶς, ὅτε, ὅτε ἀπὸ τόσο μακρόχρονη ἐξορία.

Ἐφαγαν στὸ δωμάτιό του; κι' εὐθὺς ὅτε, ἡ Ζίνα κι' ἡ θεία τῆς, ἔβγαλαν ἔξω. Ἐκαμαν λίγα βήματα καὶ ἔβρεθθησαν στοὺς μεγάλους κατὰφωτους δρόμους.

Στὰ πεζοδρόμια περπατοῦσαν ἄνθρωποι μὲ μάσκες, καὶ πετοῦσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον εὐφυολογίες πῶκαναν τὸν κόσμον νὰ χάσῃ. Φώναζε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο χωρὶς νὰ γνωρίζωνται, πείραζαν φανερά τοὺς διαβάτες, χωρὶς αὐτοὶ νάχουν τὸ δικαίωμα νὰ θυμώσουν.

Ἄνεμος εὐθυμίας φυσοῦσε στὴν πόλιν ἀπ' ἄκρην σ' ἄκρην.

Ξαφνικά, μπροστὰ στὴ διτρίνα ἐνὸς μαγαζιοῦ, σταμάτησ' ἕνα κορίτσι μὲ μαύρη βελούδινη μάσκα. Κοίταξε μιὰ στιγμὴ εἰς τοὺς ξένους κι' ἄφησε μιὰ χαρούμενη φωνή:

— Ζίνα!...

Ἡ Ζίνα ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Νόμιος πῶς ἤθελαν νὰ τὴν κορυλίσουν καὶ δὲ μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸνομά τῆς ἦταν γνωστὸ σ' αὐτὴ τὴν ἄγνωστη. Μὰ ἐκείνη ἔβγαλε τὴ μάσκα, ἡ Ζίνα τὴ γνωρίσκει καὶ τὰ δύο κορίτσια ἀγκαλιάστηκαν μὲ πάθος.

Ἦσαν ἡ Μίλο ντὲ Ρεβὴλ μὲ τὴ μητέρα τῆς.

— Μίλο μου! Τί χαρὰ ποὺ σὲ ξαναβλέπω... Εἶχα χάσει κάθ' ἐλπίδα. Μὰ ποὺ μένεις;

— Στὸ «Παλάς».

— Καὶ μεις ἐκεῖ. Σὰ νάχαμε συμφωνήσει.

— Μὰ γιατί ὁμως, ρώτησε ὅτε, δὲ μὴπάντησε τόσο καιρό;... Ὡ, τὰ κανονίζαμε πιὸ καλὰ.

— Δὲ σ' ἀπάντησα; Τί λές, ἀγαπητὴ μου Ζίνα!.. Τότε τὸ γράμμα μου θὰ χάθηκε. Συῦδινά ραντεβὺ ἐδῶ... Ὡ, τε δὲν ελαβες τίποτα; Κι' ἐγὼ σοὺ ἔγραφα μὲ τὸ ἴδιο ταχυδρομεῖο.

— Ὁχι, ἔλαχε μὲ λύπη ἡ μικρὴ Βασίλισσα. Ἰσως ἐκεῖ-κάτω μου κρατοῦνε τὴν ἀλληλογραφίαν μου... Ὅπως νᾶναι ὁμως, τὸ εὐχάριστο εἶναι ὅτι συναντηθήκαμε.

— Ναί, μὰ ἂν δὲν τόχαιν' ἔτσι, φαντάσου τί ἀπελπισία!

— Ἀς κερδίσουμε λοιπὸν τὸν καιρὸ ποὺ ἐχάσαμε ὥς τώρα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'

Τὸ Καρναβάλι.

Ἡ πριγκίπισσα Βικεντίν καὶ ἡ κυρία Ρεβὴλ μιλοῦσαν γιὰ χίλια-δύο πράγματα καὶ σὸ στόμα τοὺς ξαναρχόταν πάντα ἡ λέξη Βαλκάνια. Ἡ λέξη αὕτη ἦταν τόσο γλυκεῖα καὶ γεμάτη ἀπὸ τόσο ἀγαπημένους ἀναμνήσεις. Οἱ δύο μικρὲς φαινόταν πῶς ποτὲ δὲ θὰ ἐξαντλοῦσαν ὅσα εἶχαν νὰ ποῦνε μεταξύ τους.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ χωρίστηκαν, πολλὰ πράγματα εἶχαν συμβῇ στὴ ζωὴ τους, γεγονότα ποὺ ἦταν δύσκολο νὰ γίνουν γνωστὰ μὲ γράμματα.

Ἡ Ζίνα ρωτοῦσε γιὰ πρόσωπα γνωστὰ τῆς, γιὰ πράγματα, γιὰ σπιτία, γιὰ ζωὴ κι' ἡ Μίλο εἶχε γίνῃ ἀληθινὸ «γραφεῖο πληροφοριῶν».

— Κι' ἡ Κάρολα τί γίνεται; ρώτησε ἡ Ζίνα ξαφνικά.

Ἡ Μίλο πῆρε ὕψος λοπτημένο καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Δὲ μιλάς, καί μὲν. Συμβαίνει λοιπὸν τίποτα μεταξύ σας;

— Ναί, κάτι συμβαίνει, ἀπάντησε μὲ δυσκολία ἡ Μίλο. Ἐχω καιρὸ νὰ τὴν δῶ.

Γιατί; Ἐγὼ θυμάμαι πῶς εἴσατε στενὲς φιλενάδες.

— Ναί, εἴμαστε.

— Πές μου λοιπὸν τί συμβαίνει μ' αὐτή; Ἐχeis παράπονα μαζὶ τῆς;

Μπρὸς τὴν ἐπιμονὴ αὐτῆς, ἡ Μίλο, κάπως συγκινημένη, ἀπάντησε:

— Ἡ Κάρολα μὰς πρόδωσε!.. Τοὺς κάλεσαν ἀπ' τὸ παλάτι κι' αὐτὴ μὲ τοὺς γονεῖς τῆς ἐπῆγε... Ἦταν νὰ παραστῇ καὶ μένα. Ἐγὼ ὅμως δὲ βαστάσα. Μοῦ φαινόταν πῶς τότε θὰ σ' ἐχάνα δύο φορές. Δὲ μπόκανε καρδιά νὰ μὴ σὲ κείνο τὸ παλάτι καὶ νὰ κοι-

«Τὸ περίφημο «Καρναβάλι» τῆς Νίκαιας...» (Σελ. 178, στ. γ')

τάζω να σε ιδώ και να μη σε βρίσκω... Από τότε δεν την ξαναείδα πια την Κάρολα.

Η Ζίνα της έσφιξε θερμά το χέρι: — Μίλο μου, πιστή μου φιλενάδα...

Τόκαμες αυτό για χατήρι μου; — Ήταν κάτι πολύ φυσικό. Κι' όμως, μ' όλες τις διαμαρτυρίες μας, όλοι μας οι φίλοι — ή σχεδόν όλοι — ακολούθησαν το παράδειγμα των ντε Λουί.

Έγινε για λίγο σιωπή. Έτσι ή Μίλο συνέχισε:

— Πρέπει να το ξέρεις, στη Βαλκανία δε μας χωνεύουν. Ο πατέρας μου έμεινε και-κάτω, περιμένοντας το διορισμό του στη Ρώμη ή στη Μαδρίτη. Εδώ μόλις μπορούσαμε ναλλάξουμε κατοικία, δε θ' άρτοπορήσουμε στιγμή.

Η βραδυά πέρασε ολόχαρη... Έκανα χίλια δυο σχέδια κι' ανάμεσα σε άλλα, αποφάσισαν να πάν αύριο μαζί να ιδούνε τη μικρούλα Θαμά, που θα περίμενε τη Ζίνα με λαχτάρα.

Τ' άλλο πρωί βγήκαν έξω, φώναξαν έναν άμαξά και το έδωσαν τη διεύθυνση του Ίνδο πρίγκιπα.

Ο πατέρας της Θαμάς κατοικούσε στα περίχωρα της Νίκαιας, μια βίλλα γεμάτη ανανήσεις απ' τη μακρινή πατρίδα του: Μικρά αγαλματάκια του Βούδα μέσα σε χρυσούς λωτούς, υφάσματα άσημοκεντημένα, καθρεφτάκια, κεντήματα και χίλια δυο άλλα. Ίνδοι όπλητες, με το έθνικό ένδυμα, πηγαινοερχόνταν άθόρυβα στους διαδρόμους.

Η Ζίνα παρακάλεσε τη φιλενάδα της να την περιμένει μια στιγμή κι' ανέβηκε στο δωμάτιο της Θαμάς.

Η χαρά που δοκίμασε ή μικρή μόλις την αντίκρισε, κατασυγχίνησε τη Ζίνα.

Η Ζίνα, βλέπετε, είχε το μυστικό πόνανε τις ώρες να πετούνε ή Ζίνα ήξερε να διηγείται ιστορίες και να ζωντανεύει χίλια-δυο πρόσωπα φανταστικά. Με λόγια γεμάτα χρώμα, με φράσεις ποιητικές κι' ωραίες, έδινε ζωή σ' έναν ολόκληρο μυθικό κόσμο.

Όταν μάντευε την κοούρα, ήξερε να σωπαίνει στην κατάλληλη στιγμή. Όταν ή Θαμάς διφούσε, ή Ζίνα ήξερε να ήρσκη άμέσως το ποτό που ή μικρή πεθόμεινε. Τα σέβεται δέχτολά της ήξεραν να αναζητούν τα πατημένα προσκέφαλα, να σιάζουν τα σεντόνια, να φέρνουν σε τάξη κάθε τι που χτυπούσε άσχημα.

Υπάρχουν άνθρωποι πλασμένοι για να φροντίζουν τους άρρώστους. Χρειάζεται γοργή αντίληψη, επιδεισιότητα, και προπάντων κάποιο ένστικτο που προέρχεται ίσα απ' την καρδιά και είναι σά να μās βάζει στη θέση εκείνων που χρειάζονται τις φροντίδες μας.

Στην έξορτα ή Μίλο πρόσμενε πάντα τη Ζίνα. Εκείνη πάλι διηγέθηκε στη Θαμάς ότι είχε ξαναβρεί, τυχαία στο δρόμο, την παλιά της φιλενάδα κι' ότι έμεναν στο ίδιο ξενοδοχείο.

Αυτή ή συνάντηση όμως δε φάνηκε να εδχαρίστησε τη Θαμάς. Τα φρόδια της σούφρωσαν, το βλέμμα της έγινε σκυθρωπό, δεν έβγαζε μιλιά απ' το στόμα της και στο τέλος κουκουλώθηκε με τις κουβέρτες της σά να έλκε να μη βλέπει κανένα.

— Τι έχεις, Θαμά; Τι κακοκόρι-τσο ποδ' μούγινες...

Μ' όλη την αντίστασή της, ή Ζίνα κατόρθωσε και ξεσκέπασε το μελαχροινό πρόσωπό της: ήταν γεμάτο δάκρυα!

«Άνεμος εύθυμίας φυσούσε στην πόλη...» (Σελ. 186, στ. α').

Η μικρή Βασίλισσα σάστισε. Την άγκάλιασε θερμά και της είπε:

— Κλαίς, χρυσό μου; Σ' έκανα να λυπηθείς χωρίς να θέλω;

Η μικρή αναγκάστηκε να τ' όμολογήσει.

— Ναι, λυπήθηκα. Αφού βρήκες άλλη, παλιά φιλενάδα, έμένα πια θα με ξεχάσεις... Εγώ είμαι πια ξεγραμμένη.

Η Ζίνα, συγκινημένη, δεν ήξερε τί ν' άπαντήσει.

— Μπορεί νάχη κανείς πολλές φιλενάδες, είπε τέλος, χωρίς γιαυτό να τις αγαπά λιγότερο. Κανείς δε θα λιγοστεύει την αγάπη πόχω σε σένα. Προπάντων όμως δε θέλω να μου στενοχωριέσαι.

Η μικρή άρρωστη φάνηκε να ήσώχασε λιγάκι.

— Θέλεις να ιδής τη Μίλο; Τη ρώτησε τότε ή Ζίνα. Ήρθε μαζί μου και με προσμένει στον κήπο. Δεν τόλμησε ν' ανεβή, γιατί δεν ήξερε αν θα σ' εδχαριστούσε ή γνωριμία της. Δεν

έξερις πόσο θα χάρη να σε ιδή. Θέλεις; Με κάποιο δισταγμό στην αρχή, ή Θαμάς κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

Η Μίλο ήταν ώμορφη, γεμάτη χαρά κι' υγεία. Εδώς μόλις μπήκε στο δωμάτιο της άρρωστης, σκορπίσθηκε ή εδθυμία.

Η γνωριμία έγινε και σε λίγο ή μικρή Ίνδοπούλα είχε ξεχάσει τις ζήλιες της και κουβέντιαζε φιλικά με τη Μίλο και τη Ζίνα.

Λίγο χρώμα είχε ανεβή στα μάγουλά της και τα μάτια της έλαμπαν πάλι σάν άλλους.

Κατά το μεσημέρι αποχαιρέτησαν τη Θαμάς, μα ύστερ' από τα πολλά της παρακάλια, υποσχέθηκαν να ξανάρθουν τ' απόγεμα στις τέσσερες, μετά το μεσημεριανό ύπνο που ο γιατρός είχε διατάξει στη Θαμάς.

Μόλις είχαν απόφασι, σκέφθηκαν να κάμουν έναν περίπατο με δίκρα.

Στο λιμάνι ήταν άραγμένη μια βενζινόβαρκα, έτοιμη να πάρη επιβάτες.

Ο καιρός ήταν γλυκός, ή θάλασσα γαλήνια σά γυαλί.

Μπήκαν λοιπόν και σε λίγο λικνίζόνταν ήδονικά απ' τα σιγαλά κύματα.

Εκεί κάτω όμως, κοντά στο γιαλό, φαινόταν μια βίλλα με άσπρες κολόνες που γυάλιζαν στον ήλιο από μακρυά. Και μέσα σ' αυτή τη βίλλα, μια μικρή ύπαρξη ύπόφερε και μ' άγωνία πρόσμενε το φιλικό χέρι που ήξερε ν' αποκοιμίσει τους πόνοους.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

NANI

Νάνι το παιδάκι, νάνι, στα ματάκια ο ύπνος φτάνει κι' ή κατάλευκη σελήνη στη λευκή του πέφτει κλίνη. Νάνι το παιδάκι, νάνι, στα ματάκια ο ύπνος φτάνει.

Γέρνουν κάτω απ' τη σελήνη ν' αποκοιμηθούν οι κρύνι και κουράστηκαν τ' αηδόνια να θρηνούν μες 'στα κλώνια. Γέρνουν και κοιμούνται οι κρύνι κάτω απ' τη λευκή σελήνη.

Νάνι το παιδάκι, νάνι, στα ματάκια ο ύπνος φτάνει. Στο χιονάτο του σεντόνι φώς λευκό ή σελήνη απλώνει. Νάνι τα πουλιά κι' οι κρύνι, τα ματάκια ο ύπνος κλίνει.

(Κατά το Γαλλικό) Μ. Δ. Σ.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΟΥΛΑΣ

[Κοιμάται μέσα άπ' όλη ήμερολόγιο, πεσμένο άπ' τη σάκκα ενός παιδιού. Διορθώσαμε τις άνορθογραφίες μόνο κι' έδω κι' εκεί χτενίσουμε τις φράσεις.]

15 Σεπτεμβρίου, 19..

...Χθές βράδυ είδα στον ύπνο την κυρούλα μου: δεν είχα ιδεί ποτέ μου την κυρούλα μου. Μπορώ να τώ πώς δεν την έξρω ολότελα, — είχε πεθάνει και πριν να γεννηθώ. Ξέρω μόνο μια παλιά φωτογραφία της, δίπλα στο πιάνο, μεσ' στο σαλονάκι: κάθεται σε μια πολυθρόνα, κι' έχει ένα ύρος τρυφερό και άφαιρμένο, ένα ύρος άπλανής κι' άρχοντικό, καθώς σομδαίνει στις παλιές φωτογραφίες, τ' άριστο ύρος που έχουν οι νεκροί.

Χθές βράδυ είδα στον ύπνο την κυρούλα μου. Έτυχε να ιδώ ένα πλήθος δνείρα: όπως το τελευταίο ήταν δικό της. Καθότανε στην ίδια πολυθρόνα, την πολυθρόνα της παλιάς φωτογραφίας, κι' είχε σχεδόν το ίδιο άριστο ύρος. Μόνο που ήταν πιο μεγάλη, και πιο ωραία: είχ' άκουστά πώς ήταν τόσο ωραία έξ' αιλία: που ήταν πεθαιμένη... Με κοιτάζε και μου χαμογελούσε: αφού σταθήκαμε έτσι κάμποση ώρα, μούκανε νόημα να πάω πιο κοντά της...

Και μου είπε μόνο αυτά τα λόγια: — Να με θυμάσαι και να μ' αγαπάς...

Κι' όμως έγω αγαπούσα την κυρούλα μου και δεν περνούσαν εδαιρία να μην της το άποδείχνω: πολλές φορές την είχα νοσταλγήσει, έτσι όπως ήταν στη φωτογραφία, με τ' άπλανή, τ' άφαιρμένα μάτια της, που κοιτάζαν και γώ δεν έξρω ποδ... Φαίνεται όμως, τώρα τελευταία, πώς θα την είχα κάπως ξεχαμένη. Κοντεύουμε να δώσουμε ξεστάσεις, κι' ο δίσταλός μας των Έλληνικών ήταν τόσο σεριμμένος κι' άδυστηρός! Έμένα ιδίως με κνηγούσε τόσο! Δεν περνούσε μέρα, που να μη μου κάνη κάποια παρατήρηση και σχεδόν να μη με τιμωρήσει: με είχε πάρει από κικό, από μιάς αρχής, — έκι άκριβώς γιατί ήμου άμελής, όσο έσειδή ατός ήταν καλός...

Γιατί οι κακοί δεν αγαπούνε τους καλούς, — κι' έγώ το έξρω πώς ήμου καλός, έφόσον αγαπούσα την κυρούλα μου! Και κείνη όμως άκόμη μ' αγαπούσε...

Μου είπαν πώς: δεν την πρόφτασα καθόλου: μα έγω δεν το πιστεύω, να σά: πώ. Εγώ λέω πώς: λίγ πριν πεθάνη, με κλήιζε δίπλα στο κρεβάτι της και μου διηγόταν ένα πλήθος ιστορίες. Αυτό δε μου το λέν, μα έγώ το έξρω. Απ' όλ' αυτά, βέβαια

δε θυμάμαι τίποτα, και έως ποτέ να μην κατάλαβα τί μούλεγε: αυτό όμως δείχνει πόσο μ' αγαπούσε, — κι' αυτό για μένα πάλι είν' άρκετό...

Και για καιρό άκόμη, αφού είχε λείψει, ή αγάπη της με παρακολουθούσε: στις δύσκολες τις περιστάσεις, πάντα, κάθε φορά που την άναπολούσα, ή άόρατη στοργή της με βοηθούσε.

Θυμάμαι άκόμη εκείνη τη φορά, που πρωτόπηρε δέκα στις 'Ελθέσεις' μās είχαν θέμα: «Αγάπα τον πλησίον σου». Κι' έγω, όπως έγραφα σκουμένο στο χαρτί, θυμόμουν τα μάτια της κυρούλας μου κι' έγραφα για την αγάπη πράγματα, που είχα κατόπι κι' ο ίδιος άπορήσει.

Κι' αυτό είχε γίνει, φυσικά, μόνο γιατί θυμόμουν τα μάτια της κυρούλας μου...

Χθές βράδυ ξαφνικά μου φανερώθηκε, χωρίς να τη συλλογιστώ θαρρώ καθόλου: «ήρθε από τα βάθη της σιωπής: της» για να μου πη μονάχα αυτά τα λόγια:

— Να με θυμάσαι και να μ' αγαπάς...

Γιατί την είχα, αλήθεια, λησμονήσει. Δεν έξρω τώρα πώς συνέδη αυτό το πράγμα, μα είχα πάψει από καιρό να τη θυμούνται.

Ντρέπομαι που το γράφω μα είν' αλήθεια... Το καλοκαίρι είχαμε πάει στην έσοχή: στην έσοχή τα πράγματα είν' άλλως: ή έσοχή κι' ή εδτοχία είν' ένα κι' οι εδτοχισμένοι δε θυμούνται τους νεκρούς...

Σ γά-σιγά είχε φέγει απ' το μυαλό μου: μπορεί και να ήταν γι' αυτό εδχαριστήμένη, να της άκούσε ποδ μ' έδλεπε χαρούμενο, γιατί οι νεκροί δεν ζούν για την έσότη τους, γιατί οι νεκροί ζούν τώρα για τοδ, άλλους... Έτρεχα όλη μέρα μεσ' στην ήλιο, σκαρφάλωνα στα πεδία, κοιμώποδα! Το βράδυ μεζούμαζες στο σπίτι και τρώγαμε στην άνοιχτη ταράτσα: πρωτόβράδυ έτρωγα σά λίκος κι' ύστερα κοιμόμουν βαθιά. Είχα ξεχάσει και διατάλους και στολαιο. Όλ' αυτά για μένα ήταν φαντάσματα, — όλα για μένα τότε είχαν χαθεί... Κι' ούτε ήλπιζα ποτέ να τα ξαναβρω!

Και μόνο, μόνο μια βραδυά που άρρωστήσα, θυλήθηκα και πάλι την κυρούλα μου. Τ' άλλο πρωί την είχα λησμονήσει.

Τώρα όμως που ήρθε πάλι το φινόπωρο, κι' άνοιξ' έδω και μια βδομάδα το σκολείο, πάλι μου φανερώθηκε στον ύπνο μου. Μ' αυτό ήθελε βέβαια να πη, πώς ήρθε πάλι δίπλα μου με τρόπο και περιμένει να τη θυνηθώ.

Σας βλέπω πάλι, μάτια της κυρούλας μου...

Έξρω πώς πάντα είστε σκουμένα

στη ζωή μου, και παρακολουθείτε κάθε πράξη μου: γι' αυτό και γώ θα φιλοτιμθώ, να κάνω πάντα αυτό που προτιμάτε. Θα γύρω πάλι τώρα στα βιβλία μου (κι' άς μου είναι τόσο άτυπαθητικά, ιδίως εκείν' ή εδλογημένη έξήγησή!) δε θα γκρεμίζω τις φωλιές των πουλιών, και δε θα τά σκοτώνω με το λάστιχο: θα είμαι καλός και δπομμεντικός, — γιατί το δεν τα μάτια της κυρούλας μου, — και θαχω πάλι την κούφή εδτοχία, να μη μπορέσω να τους τ' άρνηθώ...

Και για το πιστόν της άντιγραφής: ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΞΙΩΤΗΣ

ΚΑΡΑΒΙΑ ΣΤΟ ΠΕΛΑΟ

Κεί που το κύμα και τα ουράνια σμί- γουνε

μέσα στής δύσης το άλικο κοράλλι, με σταυρωτά λευκά πανιά να φύγουνε, κεί που το κύμα και τα ουράνια σμί- γουνε

κάποια καράβια πλένε άγάλη-άγάλη.

Στη θάλασσα θαρρείς και δεν άγγίζουμε, μόνο πετούν σ' ολόχρυσο αϊθέρα, — γλάροι που μες στο πέλαο φτερου- γίζουμε —

στη θάλασσα θαρρείς και δεν άγγίζουμε, βαθιά στη φλογισμένη δύση πέρα.

... (Κι' οι πόθοι κρατημένοι κι' όλο- τών λογισμών τα βύθη δεν σαλεύουν σε τέτοιαν ώρα μέσα άχνή κορά- λινη, κι' οι πόθοι κρατημένοι κι' ολόγαλινον σιγά μες στην ψυχή μας βασιλεύουν)...

Κι' αν τα πινιά σε κόντρα άγέρα ά- γιζούνε

κι' αν τα χτυπή κατάπρυμα, ποιός ήξερε; τη λευτεριά τους δεν άρκει πώς νοιώ- θουνε;

Κι' αν τα πινιά σε κόντρα άγέρα άπλώθουνε, τους φτάνει πώς ξανοίγουν γι' άλλα μέρη.

Κεί που το κύμα και τα ουράνια σμί- γουνε,

μακριά σε μαγεμένες χώρες πέρα, καράβια απλώνουν τα φτερά να φύ- γουνε

κει που το κύμα και τα ουράνια σμίγουνε μες σε χρυσή ολόφλογη έσπερα!

ΙΩΑΝΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝΣ

ΘΡΥΨΑΔΑ

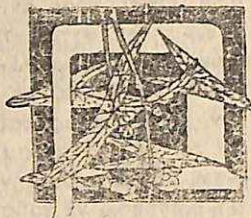
Όπως ή άσχήμια μιάς λέξης άπ- τελείται από την έννοια που της δί- νουμε κι' όχι από τα συστατικά της, έτσι κι' ή άσχήμια ενός προσώπου ά- ποτελείται από το ύφος του και όχι από τα χαρακτηριστικά του.

Το μόνο που ζήτω ως αντίδωρο από ένα που εδεργέτησα, είναι να με άπαλλάξη της εδγνωμοσύνης του.

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

'Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΤΕΣ ήμουν 'ς ένα Φωτογραφείο. Έκει πού μιλούσα με τὸ φωτογράφο, ήρθαν δυὸ κυρίες μ' ἕνα κορίτσι στὴ μέση τους,

— μητέρα, κόρη καὶ θειά, — καὶ τὸν ρώτησαν ἂν ήταν έτοιμες οἱ φωτογραφίες.

— Μάλιστα, σταθίτε μιὰ στιγμή νὰ σὰς τίς φέρω.

Ὁ φωτογράφος βγήκε, οἱ κυρίες ἐκάθισαν καὶ τὸ κορίτσι, πὺν ήταν ὡς δεκάξη χρονῶν, — κομπό, καλοντυμένο, ζωηρὸ κι' ἀρετὰ ὡμορφο, — σιάθηκε ὀρθιο, ἀκουμπισμένο με χάρη στὴν καρτέλα τῆς μητέρας του.

— Ήμαι περίεργη νὰ ἰδῶ πὺς βγήκα! εἶπε μιὰ στιγμή. Καίμὸ τῶχον νὰ κάμω κι' ἐγὼ μιὰ καλὴ φωτογραφία!.

— Ὅχι, καίμένη! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ θεία. Ἐκεῖνη πὺν μὸυ ἔστειλες στὴν Ἑλβετία, ήταν πολὺ καλὴ...

— Ποιά; ἐκέῖνη με τὸ καπέλο;.. Ἀ, τί λέτε, θεία μου! Φρίκη, φρίκη!.. Μόνον σὲ σὰς ἔστειλα μιὰ, γιατί ἐπέμνε ἡ μαμά. Τίς ἄλλες τίς ἔκοισα.

— Εἴσαι δύσκολη, βλέπω.

— Δύσκολη δὲν εἶμαι καθόλου, ἐννοῶ ὅμως ἡ φωτογραφία νὰ μὸυ μοιάζῃ. Νὰ μὴ με κολακεύῃ, ἀλλὰ τοῦλάχιστο νὰ μ' ἐξῇ ὅπως εἶμαι.

Ἀκουσα, αὐτὴ τὴν ὁμιλία, φυλλομετρῶντος ἐκεῖ στὴν ἄκρη ἕνα λεύκωμα. Κι' ἐκεῖνη τὴ στιγμή συλλογίστηκε: «Καὶ πὺν ξέρεις, κορίτσι μου, πὺς εἶσαι; Ξέρει ποτὲ κανένας τὸν ἑαυτὸ του;»

Σὲ λίγο ξαναγύρισε ὁ φωτογράφος με δυὸ-τρία δοκίμια.

— Ὅριστε, εἶπε. Κι' οἱ τρεῖς πλάκες πὺν σὰς τράβηξα, πέτυχαν λαμπρά. Νὰ διαλέξετε ποιά θέλετε.

Ὁρμησε τὸ κορίτσι, ἄρπαξε τὰ δοκίμια καί, μόλις ἔβριξε μιὰ ματιὰ στὸ πρῶτο, ἐμόρφασε κι' ὀπισθοχώρησε. Τὸ ἴδιο ἄμα εἶδε καὶ τὸ δεῦτερό· τὸ ἴδιο ἄμα κοιτάζε καὶ τὸ τρίτο.

— Ἀποτυχία! φώναξε. Τελεία ἀποτυχία!

Κι' ἔδειξε τὰ δοκίμια στὴ μητέρα της καὶ στὴ θεία της, πὺν αὐτὲς ὅμως δὲν παραδέχθηκαν τὴ γνώμη της.

— Ὅχι πάλι ἀποτυχία, εἶπε ἡ μητέρα. Αὐτὴ τοῦλάχιστο μ'ἀρέσει.

— Καὶ μὲνα μ'ἀρέσει αὐτὴ, εἶπε ἡ θεία.

— Μὰ γίνεται τελειότερη ἐπιτυχία!

εἶπε κι' ὁ φωτογράφος. Ἀφίνω τὴν καλλιτεχνικὴ στάση, τὴν κομπόνητα, τὴν ἔκφραση, τὸ χαρακτηριστὴρα.

Τὸ κορίτσι δὲν ἄκουγε τίποτα.

— Ἀν νομίζετε, εἶπε, πὺς εἰμ' ἐγὼ αὐτὴ! Μὰ εἶδατε μύτη; εἶδατε χεῖλια; Καὶ σὶς τρεῖς!..

— Μὰ εἶναι ἀρετουσάριστες ἀκόμα, δικαιολογήθηκε ὁ φωτογράφος. Αὐτὲς οἱ σκιὲς θὰ φύγουν, θάπαλυνουν... Ἀφήστε νὰ ἰδῇτε τί ὠραῖες πὺν θὰ γίνουν...

— Αὐτὲς νὰ γίνουν ὠραῖες; Ἀδύνατο! Μὰ δὲ μὸυ μοιάζουν καθόλου! Ὅυτε ἰδέα! Νά, ξέρετε πὺς εἶμαι ὀδῶ; Ὅπως σηκώνουμαι, καμμιὰ φορὰ, ἀπὸ τὸν ὕπνο, με προσιμένα μάτια καὶ προσιμένη μύτη...

— Μὰ εἶναι ἀρετουσάριστες, παιδί μου, εἶπε ἡ θεία.

— Θὰ γίνουν καλές, εἶπε ἡ μητέρα.

— Ἀφήστε νὰ ἰδῇτε, ἐλθούθεσε κι' ὁ φωτογράφος.

Τοῦ κάκον. Τὸ κορίτσι ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιτάζῃ τίς φωτογραφίες καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλύπτῃ ὁλοένα ἐλαττώματα. Σὲ καμμιὰ τίποτα δὲν ήταν δικό της: ὀυτε μάτια, ὀυτε μύτη, ὀυτε στόμα. Καὶ τὴν εἶχαν πὺν χονδρὴ, καὶ τὴν εἶδειχναν μεγάλῃ, κι' ήταν φρίκη, φρίκη!.. Καμμιὰ δὲν ἐνέκρινε. Παρακαλοῦσε τὸ φωτογράφο νὰ τῆς τραβήξῃ κι' ἄλλῃ πλάκα. Μὰ καίμὸ τῶχον νὰ κάμῃ κι' αὐτὴ στὴ ζωὴ της μιὰ φωτογραφία τῆς προκοπῆς! Καὶ στὴν τόση της ἐπιμονή, ἄρχισαν νὰ ὑποχωροῦν κι' ἡ μητέρα κι' ἡ θεία:

— Ἐ, ἀφοῦ δὲν σ'ἀρέσουν.

Στὴν ἀμηχανία του τότε καὶ στὴ στενοχώρια του, ὁ φωτογράφος με φώναξε, με σύστησε σὶς κυρίες, μὸυ ἔδειξε τὰ δοκίμια καὶ με παρακάλεσε νὰ πῶ, «εἰλικρινῶς» ἂν δὲν ήταν πραγματικῶς μιὰ τελεία ἐπιτυχία.

Δὲν ἐδίστασα νὰ συμφωνήσω.

— Βρίσκω, εἶπα, πὺς ἡ δεσποινὶς μοιάζει πολὺ. Δύσκολα θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ καλύτερη φωτογραφία.

Μὲ πολλὴ εὐγένεια ἡ μικρὴ μὸυ ἀποκρίθηκε:

— Μ' ἀφοῦ ἐγὼ δὲν βλέπω καμμιὰ ὁμοιότητα; Μπορεῖτε νὰ με ξέρετε καλύτερα σεῖς, πὺν με βλέπετε πρῶτη φορὰ, ἀπὸ μὲνα τὴν ἴδια, πὺν βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου ἀφότου γεννήθηκα;

Καὶ γέλασε με λίγη... φούρκα.

— Μπα! ἔκαμα. Καὶ πὺν τὸν βλέπετε τὸν ἑαυτὸ σας;..

— Μὰ σὶδὸν καθρέφτη, ὑποθίτω...

— Καὶ δὲν ἔχετε ἀκούσει ποτέ, πὺς ὁ καθρέφτης γελᾷ;

— Ὅστε δὲν ξέρω ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου;

— Λιγότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον... Κι'

ἀπὸ μὲνα πὺν σὰς βλέπω πρῶτη φορὰ.

— Δὲν ἰξέρω... Περίεργο!

— Καθόλου! Κανένας ἄνθρωπος σὶδὸν κόσμον δὲν ξέρει τὸν ἑαυτὸ του.

Καὶ σὰς βεβαίω, ὅτι μιὰ φωτογραφία πὺν θὰ σὰς ἄρесе, θὰ σὰς ἐμοιάζε πολὺ-πολὺ λιγότερο ἀπ' αὐτὲς πὺν δὲν σὰς ἀρέσουν. Πρωτύτερα ἄκουσα νὰ λέτε γιὰ κείνη πὺν τὴ σιχίσατε. Κι' ὅμως ἡ κυρία θεία σας τὴ βρήκε πετυχημένη. Κι' αὐτὲς ἔδῶ τὸ ἴδιο.

Τέσσερες ἄνθρωποι σὰς βεβαίωνουν πὺς σὰς μούαζουν. Κι' ἡ ἴδια ἡ μητέρα σας. Ποῖς σὶδὸν κόσμον σὰς ξέρει καλύτερα ἀπὸ τὴ μητέρα σας;

Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ παραδεχθῇτε. Καὶ νὰ πιστέψετε πὺς ἔτοι εἶσατε, δηλαδὴ πὺς ἔτοι σὰς βλέπουμε μεῖς οἱ ἄλλοι, κι' ὅχι ὅπως βλέπετε σεῖς τὸν ἑαυτὸ σας σὶδὸν καθρέφτη.

— Τόσο ἄσχημη εἶμαι λοιπὸν; φώναξε ἀθέλητα τὸ κορίτσι.

Γελάσαμε ὅλοι. Κι' ἐγὼ εἶπα:

— Καὶ 'ς αὐτὸ ἀκόμα γελίστε; Αὐτὸ πὺν βλέπετε, σὰς φαίνεται ἄσχημο, μόνον ἐπειδὴ εἶναι ἀλλοιώτικο ἀπὸ κείνο πὺν βλέπετε σὶδὸν καθρέφτη. Πὺν ξέρετε ὅμως μήπως γιὰ μὰς εἶναι ὠραιότερο;

Μὲ πολλὴ εὐγένεια, ἡ μικρὴ ἐδήλωσε πὺς δὲν τὴν ἔπεισα. Καὶ παρακάλεσε πάλι τὸ φωτογράφο νὰ τῆς τραβήξῃ καὶ τέταρτη πλάκα.

Κι' ὅμως εἶχε πευοθῇ ἡ κατεγοροῦλα! Γιατὶ σήμερα ἔμαθα, πὺς ἡ καινούργια φωτογραφία τῆς ἄρесе. Κι' εἶμαι βέβαιος πὺς δὲν ήταν καθόλου πὺν ἐπιτυχημένη ἀπὸ τίς ἄλλες.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀναδ-ματκοῦ JULES SANDEAU].

ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἐκεῖ, γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα, ἔλεγαν διάφορες ὁμιλίες κι' ἔκαναν διάφορες ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ μαντεύουν ὅμως τὴν ἀληθεία. Κάθε τόσο οἱ μητέρες ἐξέφραζαν τὴν ἀγανάκτησή τους γιὰ τὴν ἀνοησία τῶν παιδιῶν καὶ καθεμιὰ ἔριχνε τὴν αἰτία στὸ γιὸ τῆς ἄλλης.

Φαντασθῇτε πὰ τί τοῦ ἔφαλλαν τοῦ Κουπιά! Γιατὶ αὐτὸς ήταν ὁ μεγάλος καὶ σ' αὐτόν, καθὼς θυμᾶστε, εἶχαν παραγγίλει νὰ προσέχῃ τὰ μικρότερα.

Ἀξάφνα, ἐκεῖ πὺν μιλοῦσαν οἱ χωριανοί, ἄκουσαν μιὰ ὀξεία κραυγὴ, ὁμοία μ' ἐκεῖνη πὺν κάνει ὁ γάλος δταν τοῦ σφουρίζουν. Τρομαγμένοι, οἱ γοναίκες κοιτάζαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ σταυροκοπιήθηκαν.

— Παναγία Δέσποινα, φώναξε ἡ μητέρα τοῦ Μαρῖδα. Καλέ, δὲν ἀκούτε

τὸν Πιπιά;.. Ὁ Πιπιάς γελᾷ... καχὸ σὴ μάδι!..

Καὶ τὸ παράξενο γέλιο ἐξακολουθοῦσε:

— Χάρ, χάρ, χάρ, χάρ..

ΙΕ'.

Ὁ Πιπιάς

Ἀλλὰ ποῖς ήταν αὐτὸς ὁ Πιπιάς, πὺν τὸ γέλιο του εἶχε τὴ δύναμη νὰ κατατρομάζῃ τοὺς ἀνθρώπους;

Κανένας δὲν ἤξερε «ποῦθε κρατεῖ ἡ σφοδρία του».

Πότε φάνηκε πρῶτη φορὰ στὸ χωριό; Τὰ κόμματα τοῦ Ὁκσεανοῦ τὸν εἶχαν ρίξει ἔξω; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν; Ποῦ γεννήθηκε; Πὺς ἔμεινε κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ χωριό; Γιατὶ τὸν ἔλεγαν Πιπιά;

Ὅλες αὐτὲς οἱ περίεργες ἐρωτήσεις ἔμεναν χωρὶς ἀπάντηση. Τὸ μόνον βέβαιον εἶναι, πὺς κανεῖς ποτὲ δὲν πῆγε νὰ γυρέψῃ τὸν Πιπιά, νὰ ρωτήσῃ τί γίνεται καὶ τί κάνει.

Ὁ δυστυχημένος ἀνθρωπος ήτι, πωφάλαλος, σακάτης, σχεδὸν ἡλίθιος, εἶχε ἀπάνω του ὅλες τίς ἀσχήμιες, ὅλα τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα. σὰ νάταν καταραμένος ἀπὸ τὴ Φύση. Κανεῖς δὲν ἤξερε νὰ πῇ τὴν ἡλικία του, γιατί ἡ βλακεία κι' ἡ ἀσχήμια δὲν ἔχουν ἡλικία. Ὅπως ήταν τὴν πρῶτη φορὰ πὺν τὸν εἶδαν στὸ χωριό, ἔτσι ἀπαράλλακτος ήταν καὶ τὴν ἐποχὴ πὺν συνέβησαν αὐτὰ πὺν διηγούμαστε.

Ἀν τὸν ἐβλέπατε τὸν Πιπιά, θὰ ἀισθανόσαστε πολλὴ ἀηδία καὶ πολλὴ λύπη. Τὰ ἔλεεινὰ κουρέλια πὺν μόλις ἐσκέπαζαν τὴ γόμνια του, ἡ στοματάρρα του, τὸ μαῖμουδιστικο μὸδρο του, τὸ σβουμένο ἡλθιο βλέμμα του, τὰ στραβά του πόδια, τὰ μακρὰ καὶ τριχωτὰ χέρια πὺν ἔφταναν ὡς τὰ πόδια του, τὸ ἀριὸ καὶ βρώμικο γένι του, τὰ χτενίστα καὶ λερωμένα μαλλιά του, ὅλ' αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ περισσότερο με γυρίλλα παρὰ με ἄνθρωπο. ἡ κι' ἀγριάνθρωπο.

Τριγύριζε στὰ γειτονικά χωριά, ἀλλὰ τὸ κонаκι του τὸ εἶχε στήσῃ στὸ Πουλίγγο, εἴτε γιατί τὸ χωριὸ αὐτὸ τοῦ ἄρесе καλύτερα, εἴτε γιατί οἱ κάτοικοι του δὲν τὸν ἐπείραζαν πολὺ. Κι' ἐπειδὴ κανεῖς δὲν παραπονέθηκε ποτὲ ἐναντίον του, ἡ ἀστυνομία τὸν ἄφινε νὰ γυρίζῃ ἀργός, μολονδὶ στὴ Γαλλία ἡ

ἀστυνομία καταδιώκει ὄσους δὲν κάνουν καμμιὰ ἐργασία.

Τὸ καλοκαίρι κοιμόταν ἔξω, στοὺς βράχους τοῦ γιαιοῦ τὸν χειμῶνα ὅμως τρόπωνε σὲ κανένα στῆλο. Ἡ τροφή του ήταν τὰ ξεροκόμματα πὺν μάζευε ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, καὶ τὰ διάφορα θαλασσινὰ πὺν μπορούσε νὰ φαρύγῃ στὰ ριχά. Κόπτε, σὰν ἔβρισκε πολλὲς καραβίδες, τίς πούλυσε καὶ κέρδιζε λίγα λεπτὰ, (πὺν θὰ πῇ πὺς δὲν ήταν κι' ὀλωσδιόλου ἡλίθιος).

Συνήθας βρισκόταν κάτω στὸ λιμάνι καὶ βοήθοσε τὸ φόρτωμα καὶ τὸ ξε-

δ Πιπιάς νὰ τὰ πάρῃ κι' ἐκεῖνα ἡσὸχαζαν ἐδῶς. Τὰ μεγαλύτερα κάπω παιδιὰ τὸν κνηγοῦσαν, τὸν ἐγιοῦχεσαν, τὸν μπρόγκιζαν, τὸν πετοβολοσαν. Μὰ κι' οἱ μεγάλοι τὸν ἐσταβρναν τὸν κακόμοιρο. Γέροι, νέοι, παιδά, τοῦ ἔβαζαν, καθὼς λένε, «τὰ ἔφτα καρφιά» ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὸ κομμάτι τὸ ξερόφωμο πὺν τοῦδιναν, κι' αὐτὸ τοῦ τὸ ἔδραζαν ἀπὸ τὴ μύτη. Κι' ἔπειτα πὺς θέλετε νὰ μὴ γίνῃ ὁ Πιπιάς κακός;

Ναί, εἶχε γίνῃ, ήταν κακός. Δὲν ἐπείραζε ὅμως κανένα. Τὸ μῖσος πὺν

εἶχε μαζευθῇ στὴν καρδιά του, τὸ φύλαγε καί-μέσα καί μόνον δταν συνέβαινε κανένα δυστύχημα, χαϊρόταν κι' ἡ χαρά του ήταν ἀπερίγραπτη. Δὲν πῆρε ποτὲ κανέναν ὅυτε βελόνα δὲν ἐκτύπησε ποτὲ κανέν' ἀπὸ τὰ παιδιὰ πὺν τὸν ἐπείραζαν καὶ τὸν ἐδασάνιζαν. δταν ὅμως τόχαινε νὰ καταποντισθῇ καμμιὰ φαρδάρρα, ἡ νὰ καὶ κανένα δάσος, ἡ νὰφανιστοῦν τὰ σπαρτὰ ἀπὸ χαλάζι, ἐνφ ὅλο τὸ χωριὸ ήταν καταλοπημένο, μόνος ὁ Πιπιάς ξεκαρδιζόταν ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ τὰ γέλια του ἐμοιάζαν με τὸν κρότο πὺν κάνει τὸ πρίονι δταν σιχίζῃ πέτρα, —χάρ, χάρ, χάρ, — κι' ἀκουγόταν ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τοῦ χωριοῦ ὡς τὴν ἄλλη.

Ἐτσι ἤξερε νὰ ἐκδικηταί τὴν ἀδικία τῆς φύσης καὶ τὴ σκληρότητα τοῦ ἀνθρώπου. κι' ὅπως οἱ ἄνθρωποι γελῶσαν με τὴν δυστυχία του, ἔτσι κι' αὐτὲς ξεκαρδιζόταν με τίς συμφορές τους.

Μόνον ἀφότου ἤρθε νὰ καθήσῃ στὸ χωριὸ ἡ κυρία Εἰρήνη, βελτιώθηκε λίγο ἡ ἄδλια κατάσταση τοῦ

«Ἡ κυρία Εἰρήνη τοῦ ἔδεσε τὸ δάχτυλο...»

φόρτωμα τῶν πλοίων, ἔκανα διάφορα θαλήματα, παρακολουθοῦσε τοὺς φαρᾶδες καὶ τοὺς βοηθοὺς νὰ τραβοῦν τὰ δίχτυα (πὺν θὰ πῇ πὺς δὲν ἔμενε κι' ὀλωσδιόλου ἀργός κι' ἄχρηστος.)

Ἦταν ὅμως, ὁ κακόμοιρος, ἡ φρίκη, ὁ φόβος, ὁ τρόμος, ὁ περίγλωσσος κι' ἡ διασκέδαση ὅλου τοῦ χωριοῦ. Οἱ σκόλοι, δταν τὸν ἔβλεπαν, δὲν εἶχαν ἡσυχία γαύγιζαν, γυρίζαν, χαλοῦσαν τὸν κόσμο. Τὰ μικρὰ παιδιὰ πάλι, δταν τὸν ἔβλεπαν, ἔτρεχαν νὰ κρυφθοῦν στὴν ἀγκυλιά τῶν μαννάδων τους. Ἀδελφές, δταν τὰ παιδιὰ ἐκλαιγαν ἡ ἔκαναν ἀταξίες, τὰ φοβέριζαν πὺς θάρθη

Πιπιά. Ὅταν τὸν πρωτοεῖδε, συγκινήθηκε καὶ τὸν κληήθηκε πολὺ. Κι' ὅσες φορές τὸν ἀπαντοῦσε στὸ γιαιο, ἀντὶ νὰ τὸν κοιτάζῃ σὰν ἀξιοπερίεργο τέρας ἡ νὰ στρέψῃ τὸ πρόσωπό της ἄλλοῦ ἀπὸ ἀηδία, τὸν ἔβλεπε με πολλὴ συμπάθεια καὶ τὴν παντάρρα πὺν τοῦ ἔριχνε, τὴ συνόδεσε πάντα με τὸ ἀγγελικὸ χαμόγελο τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον.

Συχνότατα ἔδινε τὴν πεντάρα στὸ Στέφανο κι' ὁ Στέφανος τὴν ἔδινε σὶδὸν Πιπιά.

(Ἔπεται συνέχεια)
Μετὰφρασις Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Σ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΓ' - 838)

Κριεζή και Σία, αλλάξατε detective! απέτυχε στην ανακάλυψή του.

Τρελή Χορεύτρια

(ΚΓ' - 839)

Σκλάβοι, Γιαννίτες, αλληλογραφούμε; Γράψτε: Π. Καλλιπολίτου, Φαρμακείον Παπαδοπούλου, Μυτιλήνη.

Ζ ζάννα

(ΚΓ' - 840)

Αγριοκάτσικο, Μ. Μ. απέσπει. Αλφ. Νεοελληνικόν Συνδεδεμένον: Δέχομαι για έταίρος. Στείλατε σχετικά αποδείξεις. — Μενέλαος

(ΚΓ' - 841)

Διαπλάσσω, έρχομαι τρελάτος να σας χαιρετίσω και να σας αναγγείλω ότι από σήμερα αρχίζει της πατρίδας και της «Διαπλάσεως» ο

Χρυσός Διών

(ΚΓ' - 842)

Διαγων. Σιφήρους Μαιδός. Προκληρύνω Διαγων. Παύλ. Πνεύματος. Βραβ: α') 20 δρ. β') 10 δρ. γ') 5 δρ. Συμμετοχή 1 δρ. Δίσις: Εύαγγ. Μασσαϊκόν, Γυμνασιόπαιδα, Θήβας. Προσεμία μήνας.

ΚΓ' - 843

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

(ΚΓ' - 844)

Αποτελέσω Διαγων. Καρτών: Αβραβείον Δ') Βόμβυξ. β') Γυναικα. Δοιπούς ευχαριστούμεν. — Βεατρίκη, Τζέμα.

(ΚΓ' - 845)

ΖΟΥΛΟΥ, θά σε παρακαλούσα να δεχθής τη φτωχή μου συμπαχία κατά κοινού πιά έχθρου.

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

ΚΓ' - 847

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟ, ούτε θα καταδεχόμουν ποτέ να πατήσω το ζουνάρι σας το λερωμένο, το πατημένο από τακούνια κοριτσιών. Όσο για τή ΡΙΤΑ, δέ θάτανε καλλίτερα να περιορίσης το στοματάκι σου, προφέροντας τέτοιο όνομα;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(ΚΓ' - 848)

Σμύρνη, ευχαριστώ. Γνωρίζομεθα άρκετά καλά, ευνύνερα γνωριμία μεταξύ μας άπαγορεύεται.

Πιερίς

(ΚΓ' - 849)

ΔΙΑΓΩΝ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Προθεσμία δίμηνος. Θέμα οιοδήποτε. Για κάθε έργο 50 λεπτ. Βραβεία ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΤΙΚΑ. Στείλατε στον ΔΟΥΔΟΥΒΙΚΟ p. r. Νέο Φάληρο.

(ΚΓ' - 850)

Κηρύσω Διαγων. καρτ ποστάλ γελοιογραφικών. Βραβεία 3 συμμετοχή 20 λεπτών. Προθεσμία δίμηνος. Δίσις: 'Αλκιβ. Κουτουφλιανόν διά Κώσταν, "Άγιον Ρόκκον, Κέρκυραν. — Κρεμμυδάς

(ΚΓ' - 851)

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

Αναγκαία Δήλωσις

Κατά παρακλήσιν πλείστον παρατείνεται ο Γ' Πρωτότυπος Διαγωνισμός μας στίσεων τών: Βεατρίκης, Ρίτας, Ζουλού, Τιτάνης, Καρ-Καρ, έως 20 Ιουνίου. Σπεύτε και περιμένετε το βραβείον!

(ΚΓ' - 852)

ΔΙΑΠΛΑΣΘΟΥΔΑ, ΚΑΡΟΥΜΠΑ-ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ = ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΛΗΣΗΣ. (Με κάθε ευθύνη)

ΑΡΗΣ

ΚΓ' - 853

Άγνο Περιοτράκι μου, σε μυρίστηκα merci. Κεραυν. Ίππυτα, ευχαριστώ, μά αλληλογραφώ μόνο με κορίτσια. Άνεβοκατέβασμα. στέλλω merci.

ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΓ' - 854)

Βρε Καρουμποκαρκαλέτσαρε, σ' ελλήθια σου τὸ λές: Κατουτα κορίτσια; Πρόσεξε μὴ σηκώθουμ και σου τις βρίζομε. Μαρζέλ Φιφί, Αγνὸ Περιοτράκι

(ΚΓ' - 855)

«ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ» Ὀν Φασουλάκη, ἀερολογεῖς σε Δλένε Σεφροτῆ (για ἀμοιβή). Κινέζοι: Πλωπώ = Γιαν. Σόντης, Χουακάρ = Τάκης Μισκίς (με στοίχημα).

(ΚΓ' - 856)

«ΤΑΜΠΟΥΛΙΝΑ»

ΚΑΡ-ΚΑΡ, Κάτω τὰ κορίτσια! ΚΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ: Δούναβις = Δλ. Σήλος, Βόλγας = Χανιώτης, Τάμεσις = Ψαρράς, Κεραυνός: Ίππότης = Δημητρίου. (Ακολουθεί)

ΚΟΥ'Ι ΚΟΥ'Ι ΝΟΣ, ΠΙΠΙΛΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' - 857)

Αποτελέσω Διαγων. «Ατύχου»: Α' Πρίγκηψ Ουλίας («Αδελφούλα μου»), Β' Σμύρνη («Κακός Δρόμος»), Γ' Ὀν Φασουλάκης («Φοιτηταί»). Δοιπούς ευχαριστώ. Στείλατε Δίσις και ταχυδρομικά βιβλία

(ΚΓ' - 858)

Διαγωνισμός! Προκληρύνω Διαγων. Ξενικών και αρχαίων Έλληνικών Γραμματισμών. Όστις αποστείλει τὰ καλλίτερα θά λαβή και δώρον: Τρία βιβλία «Αγκύρας» αξίας 45 δρ. Γραψατε: Γεώρ. Βουγιούκων, Έκπαιδευτήριον «Παλλαδιον, (Καλαμαρά), Καλάμας».

ΚΓ' - 859

Καλαματιανὸ Δουλούδι, Ρίτα, Μελλοθάνατη, Ἄφ. Γυμνασιόπα, Ἐπαναστάτη, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Ἐάν ναί, στείλατε μέσω Διαπλάσεως.

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ

(ΚΓ' - 860)

Χαλκόχρον Διάβολε, γιά σου! Πώς περνάτε στην έξοχή της Κ.; Τρελλοκόριτσο

(ΚΓ' - 861)

ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΕ, Δίσις μου είναι: «Ναυτοπούλο, p. r. Σύρον» Περιμένω επιστολήν σου.

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(ΚΓ' - 862)

«ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ» Περιδρόμε: Φαγι στείλατε δι' Ασυρματόν στη Δ[ση] Μέγαρον Κινεζικής Δημοκρατίας (πάρωμα 16ον), Θεσσαλονίκη. Έξοδα εμβάζουμε. Ευχαριστούμε.

(ΚΓ' - 863)

«ΕΝΩΣΙΣ». — Τερόφρε, πριν εμλής στο Διαπλασιόκοσμο σε ξεσκαπάσουμε είσαι ο Δάλης Πετροπούλος.

Ξεσκαπάματα: Ἀττικὸς Οὐρανός = Φωασης. Καβουροπιάσης = Θεοφανίδης, Ἐλλας τ. Βενιζέλου = Ἀνθούσης.

(ΚΓ' - 864)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, τετράδ. ἔλαβα. ὠραιότατον. εὐχαρί πῶ στέλλω. Ἀλληλογραφούμε; Ζήτησε Δ[σίν μου ἀπὸ τῆ Διαπλ.

ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΓ' - 865)

Διαπλάσσω! Προσέξε τούς νέους Διαγων. τοῦ «Νεοελληνικοῦ Συνδέσμου» στὸ 20ο φύλ. Ἀξίζει ν' ἀπαντήσουμε ὅλοι.

Φώτης Πλανήτης

(ΚΓ' - 866)

Τὸ ξεσκαπάσμα: Τρουγέρας = Παπαδημητρίου, Καρουμπας, Καρκαλέτσος = Ἀδάμ, Κόμης Ἐράχ, Ιάσων = Γεωργαντζ, Φάουστ = Καψαμπέλης.

ΖΟΥΡΛΙΑ, ΜΟΥΡΛΙΑ

(ΚΓ' - 867)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκοσμο χαιρετῶ ἅπαντας και ἰδιαίτερος τὴν Ζουλού, Δεσποινίδιον, Μαυρούκαν, Βεατρίκη, Ρίταν και Σπανιόλαν. Ρίτα, Βεατρίκη, Σπανιόλα, Μαυρούκα, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Στείλτε μου μέσω Διαπλ.

Ἔρση

(ΚΓ' - 868)

Ονειροπόλε τ. Δόξης, σέ ξέρω. Νά σέ ξεσκαπάω; Κίρκη

ΚΓ' - 869

ΑΟΡΑΤ. ΣΥΜΜΟΡΙΑ «Ε. Α. Π. Σ.»

Πρὸς τιμὴν τῶν ἐν τῇ συμμορία Προσκόπων δίνουμε σ' αὐτὴν τὸν ἄνω τίτλον, σημαίνοντα «Συμμορία ἑλευθεροφρόνων Ἀθηναίων Προσκόπων Συνδρομητῶν» Ἀκόμη προσθέτομεν και ἄλλους σκοπούς, ἰδρύοντες τηλεφώνιον και ἄλλα διάφορα γραφεῖα. Ἀκόμη δίνουμε στούς συμμορίτες κάποιον τίτλον. Δηλαδή διορίζεται ὁ ΑΓΓΕΛΟΣ ΝΙΚΗΣ Διευθυντῆς Τηλεφώνων, ὁ ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΛΟΧΙΑΣ Διευθυντῆς Ἀνιχνεύσεων, ὁ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΝΑΥΤΗΣ Διευθυντῆς Ξεσκαπάματος, ὁ ΤΡΕΛΛΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ Γραμματεὺς Συμμορίας, Ὁ Ἀρχηγὸς και Ὑπαρχηγὸς λαμβάνουν ἀκόμη πλείστα προσόντα.

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, εἰσαι πολὺ νευρικός γι' αὐτὸ σου συνιστᾶμε ψυχρολουσία.

(ΚΓ' - 870)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ

Αφαιρῆται στὸν Διαπλασιόκοσμον Ἀδριζόγτα καταχθόνιος συμμορία. Σκοπὸς ἄγνωστος. Γενόμενον ἀρχαιεῖσται, ἐξελέγησαν: Ἀρχηγός: ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ, Ὑπαρχηγός: ΜΑΥΡΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ, Ἀρχισυμμορίτης: ΜΑΥΡΟ ΧΕΡΙ, Συμμορίται: ΜΑΥΡΟΣ ΓΙΓΑΣ, ΜΑΥΡΟ ΔΟΝΤΙ, Ἰππότης: ΜΑΥΡΟ ΝΤΟΜΙΝΟ, ΜΑΥΡ. ΦΕΙΔΙ.

(ΚΓ' - 871)

Αποτελέσω Διαγων. (ΚΓ' - 378) Ἐβραβεύθησαν Ἀλεξανδρῆς και Μελοακῆς. Ἀνδρέας Τζεβαλένης.

(ΚΓ' - 872)

Νίτσα, Δόξα Ματωμένη, ἀπὸ πότε μάθατε νὰ κάνετε τὰ μαλλιά σας μὲ τὸ σίδερο;

Μέμφις

ΚΓ' - 873

Εισερχόμενοι εἰς τὴν Διαπλάσιν Προκλιθεῖν πάντας και πάσας νὰ μὴ βροῦν. Ἰππότης τ. Τεμπῶν, Χείμαρρος

(ΚΓ' - 874)

Αλησμόνητη Σμύρνη, Μιτράσον, ξέξερουμε. Βοήτε μας. Ἄν θέλετε σᾶς ξεσκαπάσωμε Ἰσπότης τ. Τεμπῶν, Χείμαρρος

(ΚΓ' - 875)

ΝΟΡΜΑ, ἀλληλογραφίαν δέχομαι. Γράψατε: Ἀνδρέαν Ρακοπούλον, Πάργηθος 28, θήνας. Περιμένω.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙ

(ΚΓ' - 876)

ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΥΑ κοντεύει τὸ ζουνάρι σας γίνη τροτουάρ, γιὰ νὰ πηδᾷ ΧΟΛΕΡΑ

ΚΓ' - 877

Εισερχόμενος εἰς τὸ τεργνὸ κομπὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσσεως χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας.

(ΚΓ' - 878)

Οποῖος και ὅποια, ἔχει ποιητικὴ καρδιά ἄς στείλῃ ἕνα τραδιάκι Μ. Μ. σὲ μιὰ θλίμμε ὑπαρξί. Δίσις: Οὐραγίαν Πανπούλου, Ἀμαλιάδα. Ἰρ

(ΚΓ' - 879)

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

(ΚΓ' - 879)

«Σ. Τ. Β. Ε.»

Πρὸς Διαγωνισμός: — Ποιημάτων προτιμᾶτε και διαβραβεῖα πέντε: Α' βραβ: 20 Δεῦαι, Β' βραβ: Ρωρῦος Κατακτητῆς, 1' βραβ: Μιχαήλ Στρογγύφ, Ἐλαινος: δύο τοιαῦτα τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελ, βιβλίων, Εὐφροσύνη ἐν τομίδιον ἐκ τῶν ἀνωτέρων Συμμετοχῇ 50 λεπτ, Προθεσμία ἑνὸς μηνός. Δίσις: Ἰωάννη Χατζῆν, Ἰπποκράτους 36, Ἀθῆνας.

(ΚΓ' - 880)

Δόκιμο τῶν Ἀθηνῶν, τᾶμας ὁ Πηλῆχτούλης φέρεισε καὶ λαρο τσικιστὸ και παπιγιὸν γράβατα.

(ΚΓ' - 881)

Προκληρύνω Διαγων. γελοιογραφικῶν, Βραβεῖα 2 (βιβλία Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχὴ 50 λπ, Στείλατε: Μάριον Σ. ναγανωτόπουλον, Σκουζέ 41 Παναθῆναι.

(ΚΓ' - 882)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟ, εἰσαι ὁ ΜΙΛΗΣΗΣ μὲ στοίχημα ΖΟΥΛΟΥ

ΚΓ' - 883

ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ ἴσον ὑποκαθιστῶν ἀνάγει λόγον. — ΖΟΥΛΟΥ

(ΚΓ' - 884)

Κινεζική, δὲν παρεκάλει κανένα. Ἡρώα τῆς Κιουτιχίας, ἐξηγήσου.

Πανταχού Πα

ΚΓ' - 885

Καψαμπέλη, παραβάς τὸν Κόγον σου, θεωρεῖσαι ἡττημένος. Σύλλογος «ΒΡΟΝΤΙ»

(ΚΓ' - 886)

ΖΟΥΛΟΥ, ΗΑΙΟΤΕΝΝΗΤΗ, ΤΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ, ΑΡΧΙΔΙΑΔΕ, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Στείλατε: Γ. Πλατούκαν, Ἐρμού Ν. Φάληρον.

ΦΙΛΟΦΟΛΕΜ

(ΚΓ' - 887)

ΝΟΡΜΑ, Ἀπαντώντας στὴν ἑρώα 326 ἀγγελία: Δίσις μου Ἰωάν. Σούτσον 15

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΝ